

והמים להם חומה, וכף הם
התפלות מעכבות.

ואם חוזרים בתשובה, בעל
התפלות הוא שאומר לשליח
התפלות מטטרון: מה תצעק
אלי? אמר לתפלות לנסע
במסעיהם. זהו שכתוב (שמות יד)
דבר אל בני ישראל ויסעו. לאדם
שהולך בדרך, והולך אחריו אותו
בעל מסי המלך, ואוחז בו עד
שפורע מנדה בלו (סוגי מסים) והלך.
משום שברח, הוא צונח למי
שמוציא אותו: יבא אדונו ויאמר,
(אמר) לו שילך לדרך, שאני
פרעתי. בא בעל המסים של
המלך. מה עשה? הטביע ראשו
בטיט והרג אותו. כך הקדוש
ברוך הוא עשה במצרים. זהו
שכתוב (שמות טו) מרכבות פרעה
וגו' טבעו בים סוף.

וכי גרם שרודפים אחרי ישראל?
משום שטרם הייתה להם תורה
לא היה שטר שחרור, משום
שתורה היא שטר חרות לבני
אדם מיצר הרע וממלאך המות
ומכל מקטרגי העולם. זהו
שכתוב (שם לב) והמכתב מכתב
אלהים הוא חרות על הלחת. זו
האם העליונה שנת החמשים,
שמשם תורה, שהיא העמוד
האמצעי שנקראת חרות, שמשם
נתנה ליונה הקדושה, שהיא
השכינה, שמצדה נקראו ישראל
יונה.

וכך כשתפלה, שהיא יונה, עולה
בתורה, מה כתוב בו? (ישעיה נב)
כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא
תלכו פי הלך לפניכם ה' וגו'.
ואלו הן התפלות של בעלי
התורה, שעולה כנשר שאינו
פוחד מכל עופות העולם. ומהצד
שלכם (של התפלה) הגבירה היא
דרך הנשר בשמים. ויש שיאמר
כך, והכל אמת.

ועובדין טבין, והמים להם חומה והכי אנון
צלותין מעכבין.

ואם חוזרין בתשובתא. מארי דצלותין איהו
דאמר לגבי שלוחא דצלותין מטטרון,
מה תצעק אלי, מליל לצלותין דנטלין
במטלנותהון הדא הוא דכתיב (שמות יד טו) דבר
אל בני ישראל ויסעו. לבר נש דאזיל באורחא
ורדיף אבתרה ההוא מארי מנדה דמלפא,
ואחיד ביה עד דפרע (עורא זכד) מנדה בלו והלך.
בגין דברח איהו צונח למאן דאפיק ליה. יתי
מאריה וימא (אמא) ליה דיזיל לאורחה דאנא
פרעתה. אתא מארי מנדה דמלפא מה עבד
טבע רישה בטיט וקטל ליה, הכי קודשא בריך
הוא עבד במצראי. הדא הוא דכתיב (שמות טו ד)
מרכבת פרעה וגו' טבעו בים סוף.

ומאן גרים דרדפין אבתריהו דישראל, בגין
דעד לא הוה לון אורייתא לא הוה שטר
חירו. בגין דאורייתא איהי שטר חירו לבני
נשא, מיצר הרע וממלאך המות ומכל מקטרגי
דעלמא. הדא הוא דכתיב (שם לב טז) והמכתב
מכתב אלהים הוא חרות על הלחת. ודא אמא
עלאה שנת החמשים, דמתפן אורייתא דאיהו
עמודא דאמצעיתא אתקרי חירו, דמתפן
אתיהיב אורייתא לגבי יונה קדישא דאיהי
שכינתא, דמסטרעה אתקריאו ישראל יונה.

והכי פד צלותא דאיהי יונה סליקת באורייתא,
מה כתיב ביה (ישעיה נב יב) כי לא בחפזון
תצאו ובמנוסה לא תלכו פי הולך לפניכם
ה' וגו'. ואלין אנון צלותין דמארי דאורייתא.
דסליק פנשרא דלא דחלת מפל עופין דעלמא.
ומסטרע דאנון (נ"א דצלותא) איהי מטרוניתא דרך
הנשר בשמים. ואית דיימא הכי וכלא קשוט.

ומצדדים של בעלי המקרא עולה התפלה כמו צפור. ומצדדים של בעלי המשנה עולה כמו יונה. ומצדדים של בעלי קבלה עולה כמו נשר, גבירה על הכל. אבל מצדדים של אלו שאין בהם מקרא משנה וקבלה, שהם עמי הארץ, אין לה עליה בהם.

ומשום זה אמר קהלת בדרך רמז, (קהלת א) מי יודע רוח בני האדם העלה היא למעלה ורוח הבהמה הירדת היא למטה לארץ. ורוח הבהמה, אלו הם עמי הארץ, ולפעמים יוצאים מהם זרע מעלה, בני תורה, לעלות בהם. משום זה בארו בעלי המשנה, הזהירו בעמי הארץ, שלפעמים יוצאים מהם בנים מעלים בעלי תורה.

קם המנורה הקדושה וכל המתנות לנשק אותו וקן. פרח. אמר רבי שמעון, ודאי אותו וקן לא רצה לטל שכר מעמנו לנשק אותו, ומשום כך פרח. אשרי חלקנו שזכינו לשמע שכר של מצוה ושל תפלה בעולם הבא.

קם רבי אלעזר ואמר, אבא, מי היה אותו הנקן? אמר, ודאי רב המנונא סבא הנודע שנשמתו ירדה מלבשת באויר של ההבל של התורה. שבזמן שהצדיקים מתעסקים בתורה, כל ההבלים האלו שעולים מפיהם בתורה, כמה נשמות של אותו העולם רוכבים עליהם ומתלבשים בהם. והקולות והדבורים של התורה נעשים להם כמו סוסים, ורוכבים עליהם ויורדים בעולם הזה, ואפלו המלאכים. וכל שפן בחבור הזה.

ובבעלי החבור הזה שבו הקדוש ברוך הוא הטה השמים ושמי השמים כמו שבסיני, והוא ירד עליו להקים שכנתו בשיש

ומסטרוא דמארי מקרא סליקת צלותא כצפור. ומסטרוא דמארי משנה סליקת פיונה. ומסטרוא דמארי קבלה סליקת פנשרא, מטרוניתא על כלא. אבל מסטרוא דאלין דלית בהו מקרא משנה וקבלה, דאנון עמי הארץ, לית לה סליקו בהון.

ובגין דא אמר קהלת בארו רמיזא, (קהלת ג כא) מי יודע רוח בני האדם העלה היא למעלה ורוח הבהמה הירדת היא למטה לארץ. ורוח הבהמה אלין אנון עמי הארץ. ולזמנין נפקין מניהו זרעא מעליא בני תורה לאסתלקא (דק"ז ע"א) בהון. בגין דא אוקמוהו מארי מתניתין הזהירו בעמי הארץ, דלזמנין נפקין מניהון בני מעליא מארי אורייתא.

קם בוצינא קדישא וכלהו משרין לנשקא ההוא סבא. פרח. אמר רבי שמעון, ודאי ההוא סבא לא בעא לנטלא אגרא מן לנשקא ליה, ובגין דא פרח. זכאה חולקנא דזכינא למשמע אגרא דפקודא דצלותא בעלמא דאתי.

קם רבי אלעזר ואמר, אבא מאן הוה ההוא סבא. אמר ודאי רב המנונא סבא, אשתמודע דנשמתה נחתא מתלבשא באוירא דהבל דאורייתא. דבזמנא דצדיקיא מתעסקין באורייתא, כל אלין הבלים דסלקין מפומיהון באורייתא, כמה נשמתין דההוא עלמא רכבן עליהו ומתלבשין בהו. וקלין ודבורין דאורייתא אתעבידו לון פסוסון, ורכבין עליהו ונחתין בהאי עלמא. ואפלו מלאכין. וכל שפן בחבורא דא.

ובמארי דהאי חבורא דבה קודשא בריך הוא הטה השמים ושמי השמים בגוונא דסיני, ואיהו נחית עליה לאקמא שכנתה

בַּשְּׁתִּינ רַבּוּא דְּמִלְאֲכִין. וּבְכָל נִשְׁמַתִּין
דְּאַתְבְּרִיאוּ וְעַתִּידִין לְמַבְרִי. הָדָא הוּא דְכְּתִיב
(דברים כט יד) כִּי אֵת אֲשֶׁר יִשְׁנוּ פִּה עֲמָנוּ וְגוֹמֵר.

וּבְנִשְׁמַתִּין דְּאַצִּילוֹת דְּפּוּמָה אִיהִי סִינִי. וְקָלָא
דִּילָה (אָהָא) פְּגוּנָא דְקָלָא דְמֵאֲרָה

דְּאַתְמַר בֵּיה (דברים די יב) קוֹל דְּבָרִים אַתֶּם שְׁמַעִים.
וְכָל דְּבוּר וְדְבוּר אַתְעַבִּיד מִנְה מְלָאָךְ. וְנִשְׁמַתָּא
דִּילָה בְּגִינָה מְכַרְיִזִין לְעֵלָא, כַּד סִלְקָא בְּכָל
לִילְיָא הַבּוּ יִקְרָא לְדִיוֹקְנָא דְמִלְפָּא. אַדְהֵכִי הָא
רַעֲיָא מְהֵימְנָא קָא אַתִּי נָטַל קְרֻטָא בִּידָה.

פְּתַח וְאָמַר זְרִיק מְקַף שׁוּפְרֵי הוּלְףֵי סְגוּלְתָא.
נָטִיל תְּלַת אַבְנִין וְזִרִיק לוֹן לְגַבִּי עֵלָא.

וְכַד זְרִיק לוֹן אַתְעַבִּידוּ אַבְנָא חֲדָא, וְאָמַר
לְמֵאֲרִי מְתִיבְתָא, קַבִּילוּ הָאִי אַבְנָא לְגַבִּיכוּ,
דְּהָא שְׂכִינְתָא אִיהִי בְּגִלוּתָא וְלִית בְּכוּ מָאן
דִּיתְעַר לְגַבְהָ לְרַצָּאָה לָהּ לְגַבִּי בַּעֲלָהּ. וְלֹא עוּד
אַלָּא פְּמָה מֵאֲרִי מְדַרְשׁוֹת דְּאַנּוּן חֲבַרִּין
לְגַבִּיכוּ, צוּחִין בְּכָל יוֹמָא וְלִילְיָא בְּאוּרִיתָא
דְּבַעַל פְּהָ, בְּכַמָּה קוּשְׁיָן. וְצוּחִין בְּהָ כְּכַלְבִּין
דְּאַמְרִין הֵב הֵב. פְּגוּנָא דְּגִינְהֶנּוּם דְּצוּחַ הֵב הֵב,
הָדָא הוּא דְכְּתִיב (משלי ל טו) לְעֵלְקָה שְׁתֵּי בְּנוֹת
הֵב הֵב. הֵב לָן עוֹתְרָא בְּעֵלְמָא דִּין. הֵב לָן
עוֹתְרָא בְּעֵלְמָא דְאַתִּי. פְּמָה דְּאוּקְמוּהָ לְמַד
תּוֹרָה הֲרַבָּה וְיִתְנּוּ לָךְ שְׂכָר הֲרַבָּה. וְלִית מָאן
דִּישְׁתַּדַּל בְּאוּרִיתָא, לְסִלְקָא בֵּיה שְׂכִינְתָא מִן
גְּלוּתָא, וְלִיחְדָּא לָהּ עִם בַּעֲלָהּ בְּגִין דְּאַנּוּן
אַטִּימִין דְּעִינִין סְתִימִין דְּלִבָּא.

וּבְגִין דָּא קָלָא נִפְקָ בְּכָל לִילְיָא כַּד נַחִית קוּדְשָׁא
בְּרִיף הוּא בְּגַנְתָּא דְּעֵדָן, דְּסִלְקִין נִשְׁמַתִּין
קָמָה, וְהָהוּא קָלָא אָמַר קָרָא פְּדַכְּתִיב, (ישעיה מ
ו) קוֹל אָמַר קָרָא. זִיל וְאַמָּא לוֹן דִּישְׁתַּדְּלוּן
בְּאוּרִיתָא לְחַבְרָא שְׂכִינְתָא עִם קוּדְשָׁא בְּרִיף
הוּא. פְּגוּנָא דְּדוּד דְּאַמַר (תהלים קלב ה) אִם אַתָּן

רַבּוּא שֶׁל מְלָאֲכִים, וּבְכָל
הַנִּשְׁמוֹת שֶׁנִּבְרְאוּ וְשֶׁעַתִּידוֹת
לְהַבְרָאוֹת. זֶהוּ שְׂכֵתוֹב (דברים כט)
כִּי אֵת אֲשֶׁר יִשְׁנוּ פִּה עֲמָנוּ וְגוֹ.
וּבְנִשְׁמוֹת הָאֲצִילוֹת שֶׁל פִּי, הִיא
סִינִי. וְהַקּוֹל שֶׁלוֹ (בא) כְּמוֹ הַקּוֹל
שֶׁל אָדוֹנוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (דברים ד) קוֹל
דְּבָרִים אַתֶּם שְׁמַעִים. וְכָל דְּבוּר
וְדְבוּר נַעֲשֶׂה מִמְּנוּ מְלָאָךְ.
וְנִשְׁמַתּוֹ בְּגִלְגָּה מְכַרְיִים לְמַעַלָּה,
כְּשֶׁעוֹלָה בְּכָל לַיְלָה: תְּנּוּ כְבוֹד
לְדִיוֹקָן הַמְּלָאָךְ. בֵּינַתִּים הִנֵּה
הַרוּעָה הַנֶּאֱמָן בָּא. נָטַל מִקְלַע
בְּיָדוֹ.

פְּתַח וְאָמַר, זְרִיק מְקַף שׁוּפְרֵי
הוּלְףֵי סְגוּלְתָא. נָטִיל שְׁלֹשׁ אַבְנִים
וְזִרִיק אוֹתָן לְמַעַלָּה. וְכִשְׁזָרַק
אוֹתָן, נַעֲשׂוּ אַבְנֵי אַחַת, וְאָמַר
לְרֵאשִׁי הִישִׁיבָה: קַבִּלוּ אֲלֵיכֶם
אֵת הָאֲבֵן הַזֶּה, שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה
בְּגִלוּתָא, וְאִין בְּכֶם מִי שִׁיתְעוֹרֵר
אַלְיָה לְרַצוֹתָהּ לְבַעֲלָהּ, וְלֹא עוּד,
אַלָּא פְּמָה בַּעֲלֵי מְדַרְשׁוֹת, שֶׁהֵם
חֲבַרִּים אֲצֻלְכֶם, צוּחִים בְּכָל יוֹם
וְלַיְלָה בַּתּוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה בְּכַמָּה
קְשִׁיוֹת, וְצוּחִים בְּהָ כְּמוֹ כְּלָבִים
שֶׁאוּמְרִים הֵב הֵב, כְּמוֹ שֶׁהִגִּיהֶנּוּם
צוּחַ הֵב הֵב. זֶהוּ שְׂכֵתוֹב (משלי ל)
לְעֵלְקָה שְׁתֵּי בְּנוֹת הֵב הֵב. הֵב
לָנוּ עֲשֶׂר בַּעֲוֹלָם הַזֶּה, הֵב לָנוּ
עֲשֶׂר בַּעֲוֹלָם הַבָּא. כְּמוֹ שְׂבָאֲרוּהָ,
לְמַד תּוֹרָה הֲרַבָּה, וְיִתְנּוּ לָךְ שְׂכָר
הֲרַבָּה. וְאִין מִי שִׁישְׁתַּדַּל בַּתּוֹרָה
לְהַעֲלוֹת בְּהָ הַשְּׂכִינָה מִהַגְּלוּת
וְלִיחַד אוֹתָהּ עִם בַּעֲלָהּ, מִשּׁוּם
שֶׁהֵם אֲטוּמִי עֵינִים וְסְתוּמִי לֵב.
וּמִשּׁוּם זֶה יוֹצֵא קוֹל בְּכָל לַיְלָה,
כְּשִׁינְרֵד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְגִין
עֵדָן, כְּשֶׁעוֹלוֹת הַנִּשְׁמוֹת לְפָנָיו,
וְאוֹתוֹ הַקּוֹל אוֹמֵר פְּסוּק כְּפִתּוּב
(ישעיה מ) קוֹל אָמַר קָרָא, לָךְ וְאָמַר
לָהֶם שִׁישְׁתַּדְּלוּ בַּתּוֹרָה כְּדִי לְחַבֵּר
הַשְּׂכִינָה עִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.
כְּמוֹ שְׁדוּד שְׁאָמַר (תהלים קלב) אִם